

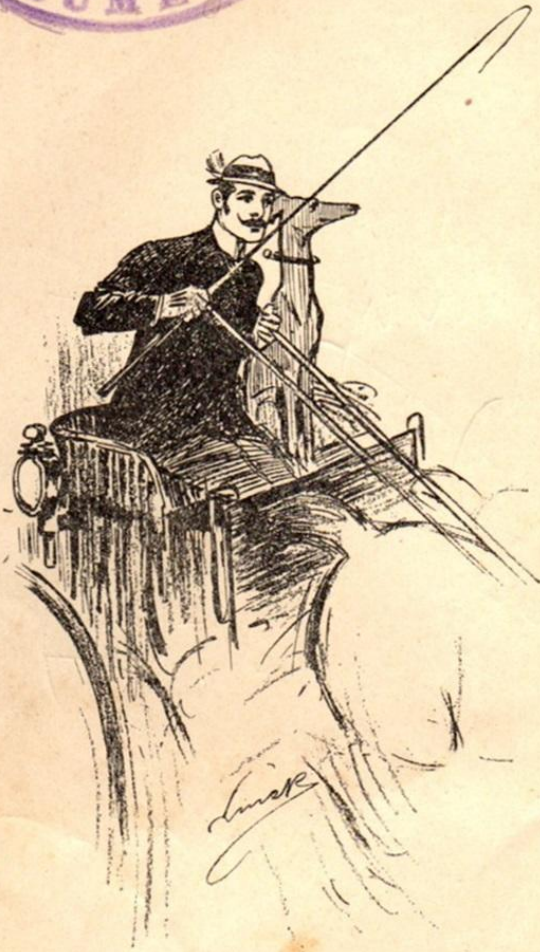
Handwritten notes in the top left corner:
Hozzaadva a
Kisfaludi Kaszinó
Könyvtára
SOMEG.

KEMECHEY JENŐ

MAGYAR MOHIKÁKOK

620

BUDAPEST
Rákosi Jenő Budapesti Hírlap Ujságvállalata
kiadása.

MDCCCCI

SÜMEGI VÁROSI MÚZEUM
GYŰJTEMÉNYE

Nyilvántartási szám:

S.M. R-2012/56.....

Az agár

hegyéig reszket a szép deli termete. Nem mozdul abból a helyből, a válla is csak akkor hajlik meg; de ebben a rezgésben benne van a magyar tánc költészete. Halakbá válik a sarkantyú-pöngés, a muzsika is lágyabban hangzik és Slajmi nem tudja, miképp lett vége olyan észrevétlenül a táncnak és a dalnak.

A tekintetes ur csöndesen leereszkedik a tölgyfaasztal szélére, még egyet-kettőt pattint az ujjával, mintha még mindig hangzanék a muzsika, aztán megsimogatja a hozzája simult agara fejét és csöndesen, mozdulás nélkül néz maga elé, mintha valami régi kedves emlék világos felhője bontakoznék ki előtte. Megrázza magát s földhöz csap egy poharat.

— Ej, no! régen volt. Jancsi, cigány, azt, hogy:

Volt szeretőm, esztendeig sirattam.
Mai napig az nekem a halottam...

A hegedűhöz hozzáhangzott a dal. hol csöndesen, hol meg valami elkeserült szilajsággal, hogy reszketett bele a korcsma levegője. A

mint a nótának vége lett és Slajmi új üvegeket tett az asztalra, sugárzó orcával és tündöklő szemekkel állott meg a tekintetes ur előtt:

— Jaj, jaj! kérem átossággal, de gyönyörű volt ez a tánc.

— Tud-e így Gottlieb, a ki szórja a pénzt?

— De hogy tud, kérem szépen. Így talán Dávid király se tudott, pedig az nagy táncos volt.

— No, no!

— Ha én így tudnék, csak egyszer így eljárhatnám, nem adnám ezért a koresmáért.

— Minek volna az neked?

A Slajminak kipirult a két orcája, a szeplői mintha eltűntek volna s megpödörte a gyöngé bajuszát hegyesre.

— Voltam bent Ülhejbe (Sátoralja-Ujhely), ott láttam én a Kohnék Régikáját táncolni. Tekintetes ur, száradjak el, ha nem olyan szép, mint egy angyal. Sok lány táncolt, meg sok zsidó legény. Régika rám nézett azzal a két karbunkulus szemével, rám mosolygott, úgy égttem mint a jó pálinka, ha meggyújtják s ezt mondta a Régika:

A híres négy egérszörű ott pusz-
tult el a kripta mellett és Tardoss
Pál lecsüggesztett fövel, könyben
uszó arccal, *gyalog ment* haza, poro-
san, piszkosan. Az eső is rászakadt.
Szél is verte. Mindegy. Minek is
sietne, rajta van már az istenverése.

Mikor hazaért késő éjszakán: az
orvos épp akkor fordult ki az ud-
varról. Tardoss ránézett. Nem kér-
dezett semmit tőle. Csak épp nézett.

— Ezt megmentettük! — kiál-
totta a doktor, — már jobban van.
Lőjjön föbe, ha talpra nem áll.

Tardoss Pál csak bebukott a
szobába, a gyermek ágya mellé.
A fiu aludt mélyen, az ajkán valami
mosoly játszott. Tardoss megcsó-
kolta a paplant s ott virrasztott a
kék ágyacska mellett reggelig tér-
den állva. Akkor megkönnyebbülten
fölsóhajtott. Meg volt győződve a
lelke mélységén, hogy a tegnapi
gyalogjáró, porig alázkodása, ez az
önkéntes vezeklése, magára szabott
penitenciája szerezte meg neki a
az isten irgalmát és fiának, a leg-
nagyobb egészségét.

Lovon azóta Tardoss Pál soha-
sem jár.

Tartalom

	Lap
Az agár	7
Az utolsó tündér	29
A bácskai oroslán	39
Az uri kocsis	57
A szürös báró	71
Matyi elszegődik	87
Az örök gavallér	105
Kuruc Bezerédy	121
A nagy asztal	141
Leánynéző	157
A tardoskeddi híres négyes	171

